

שי"ח אהרן

פרשת: ויחי

גליון: קע

שי"ח הפרשה

מז.כח ויחי יעקב בארץ מצרים.

צא ולמד, אומר רבי זלמן סורוצקין הרב של לוצק, שפרשת מיתתו של יעקב אבינו קרויה 'ויחי'. 'פרשת מיתתה של שרה אימנו קרויה 'חיי שרה'. 'כי אמנם רק אחרי מה שקרוי בפי הבריות 'מוות', רק אז מתחילים החיים האמתיים.

מז.כח ויחי יעקב בארץ מצרים.

רבינו הקדוש מפרשיסחא ז"ע אמר שהפסוק הזה מרמז על חיי יעקב אבינו: שיעקב חי את כל ימי חייו בצער גדול, וצרות שרדפוהו אחד אחר השני ["בארץ מצרים" מלשון מְצָרִים] אך אצל יעקב עצמו כל ימי חייו הכל היו שווים לטובה, שהיה מקבל הכל באהבה, שבע עשרה שנה בגימטריא טו"ב שנים.

מז.כט ועשית עמדי חסד ואמת

יהודי הפנה שאלתו לאחד מגדולי הפוסקים: שכרו אדם לומר קדיש על נפטר בשנת האבל, שכידוע הוא חסד גדול למת, וכשהתחיל לומר, ביקשוהו לומר קדיש על נפטר אחר. האם מותר לו לכוון על שניהם, או שעליו ליחד את הקדיש לעילוי נשמת נפטר אחד בלבד? השיב לשואל: שאלה כזו יש להפנות לפוסק הוראה שידי רב לו גם בתורת הנסתר ובקי ויודע מה פועלת אמירת הקדיש לתיקון הנשמות. הלך אותו אדם והפנה שאלתו לפני הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל. אחז רבי בן ציון בידו בהתרגשות והביע תמיהתו בפליאה עצומה: "פלא! לוקחים כסף עבור אמירת קדיש?"

מח.ב ויתחזק ישראל וישב על המיטה.

אמרו חז"ל, כי המבקר את החולה נוטל אחד משישים מחוליו, עוד אמרו כי דבר זה אינו אלא כאשר מבקר אותו אדם שהוא בן מזלו, אך באדם אחר אינו נוטל מחוליו כלום. כאשר היה יעקב חולה, רצו להביא לפניו את יוסף, אשר יטול אחד משישים בחוליו, שכן היה הוא היחיד בין האחים אשר היה בן מזלו של אביו וכמו שאמרו חז"ל כי היה מראה פניו דומה לשל אביו. זהו שאומר הכתוב "ויגד ליעקב ויאמר הנה בנך יוסף בא אליך", כדי לקחת אחד משישים שכן 'הנה' בגימטריא שישים. ואז, כאשר ביקרו יוסף, אשר היה בן מזלו, ולקח ממנו אחד משישים שבחוליו "ויתחזק ישראל", כיון שהוקלה קצת מחלתו, וישב על המיטה, מעתה ישב רק על חמישים ותשעת חלקי החולי שנותרו לו, שכן 'המטה' בגימטריא חמישים ותשע.

שי"ח ההלכה

מעשה בגביר אחד גדול שהיה מוכה בחולאים קשים ומרים. אולם סבלו היותר גדול היה שהוא ואשתו לא זכו להיפקד בפרי בטן, והנה לאחר 12 שנות נישואים התבשר שבעוד תשעה חודשים יזכה לחבוק בן או בת... לא היה קץ לאושרו. אלא שלמחרת הודיעו לו הרופאים שהוא לא יזכה לראות את בנו משום שנתרו לו לחיות ג' חודשים. סר הגביר לבית רבו, וביקש לכתוב שטר צוואה. חאת משום שבמשך חייו היה דואג לתמוך באחיו וחשש שאחר מותו לא ילך בנו בדרכו, לפיכך החליט מעתה לדאוג למחייית אחיו. על שטר הצוואה נכתב במידה ואשתי תלד בן- ייטול שני שלישי מכל נכסי ובשליש הנוותר יתחלקו אחי בשווה. ובמידה ותלד אשתי בת – החלוקה תהיה הפוכה הבת שלישי והאחים שני שלישי. חלפו להם חודשי ההיריון והנה... תאומים בבטנה –זכר ונקבה!!! מטבע הדברים התנהל ויכוח בנוגע לחלוקת הירושה... באיזה אופן עלינו לחלק את הממון?

תשובה: בהשקפה ראשונה כאשר ננסה להתחקות אחר הלך רוחו ומחשבת הנפטר, נגיע למסקנה, שיש לחלק את הירושה לשבעה חלקים: ארבעה חלקים יש להעניק לבנו, שני חלקים יש להעניק לאחיו, ואת החלק השביעי יש להעניק לבתו. זאת מאחר שמצוואתו נוכחנו לדעת, שמבקש הוא לתת לבנו פי שנים מאשר לאחיו שהרי אמר שהבן ייטול שני שלישי והאחים שלישי. שהאחים יקבלו פי שנים מבתו שהרי אמר שאם תיוולד בת היא תקבל שלישי והאחים שני שלישי. לא נותר אפוא כי אם להעניק לבת את החלק השביעי, לאחים כפול מאשר לבת, ולבן כפול מאשר לאחים. אולם מעיון בדברי רבותינו נגלה תשובה מפתיעה: הבן זוכה בכל הירושה! זאת, מאחר שלידת התאומים לא נכללה בתנאו של האב, וממילא התנאי בטל, וחזרנו לדין תורה שיוורש הבן את כל הנכסים והמקור לדין זה בגמ' בבא בתרא דף קמא עמ' ב' ובשו"ע חו"מ סי' רנ"ג סע' כח'

משל ונמשל

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם בשעה שישראל עושים רצונו של מקום אז השכינה שורה בבית המקדש אולם כאשר אין ישראל הולכים בדרך הישרה ואינם מקיימים את רצון הבורא, גורם הדבר לסילוק השכינה מעליהם. משל למלך שמשל ביד רמה על מדינתו, החליטו בני הממלכה כי לאות הוקרה למלך יכינז לו כתר יקר עשוי כולו אבנים טובות ומרגליות, ועל כל אבן מאבני הכתר יחרטו שם עיר מערי מלכותו. וכאשר יחבוש המלך את הכתר לראשו יהיה עטור במזכרת מכל בני הממלכה. אמרו ועשו, פנו לצורף אומן והלה הוציא מתחת ידו כתר עשוי לתפארה, את הכתר הגישו נכבדי המלכות למלך ביום בו צוין בממלכה יום השנה לעלותו על כסאו. לימים מרדו בני הממלכה במלך וניסו להפילו משלטונו, אולם המלך אזר עוז ובעזרת חייליו הנאמנים דיכא את המורדים וביסס את מלכותו ביתר עוז. לאחר שוך המרד, זימן המלך לארמונו נציגים מכל עיר ועיר, והללו באו ועמדו לפניו בבושת פנים, כשהם מצפים בחיל וברעדה למוצא פיו. המלך לא אמר מילה אלא עמד מכסאו, נטל את הכתר הנפלא מראשו והטיחו בכח אל רצפת השיש. הכתר הנפלא התנפץ לרסיסים. אדונו המלך! - אמרו הנוכחים - הרי מלכותך מבוססת ומדוע שברת את כתר המלכות? הרעים עליהם המלך בקולו ואומר: האם אתם חושבים שחסר אני כתר, כתר זה היה חביב עלי, כי ניתן לי על ידי בני ממלכתי, וכאשר חבשתי אותו לראשי הייתי זוכר אותם לטובה, שהרי כל שמות הערים חרוטות בו באופן כה נאה. אולם עכשיו, כאשר מרדו בי וניסו למוטט את מלכותי, אין עוד ברצוני לזכור אותם, אדרבה, בעת שאני רואה את שמות הערים, אני מזכר במה שזממו לעשות לי, והדבר ממלא אותי כעס וחרון אף.

והנמשל: כל זמן שישראל עושים רצונו של מקום, השכינה שורה במקדש, כמו שנאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", אולם כאשר ישראל ממרים את רצונו של הבורא יתברך, המקדש הופך להיות להם למזכרת עוון, לפיכך נחרב והוסרה העטרה.

מח-ח-ט וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן אלוקים בזה. ברש"י מפרש: מי אלה - שאינן ראויין לברכה. ונשאלת השאלה, האם כך עושים לנכדים שמגיעים להתברך, האם כך אומרים עליהם בפני אביהם? אלא הסביר הרה"ק בעל ה"קדושת ציון" מבאבוב ז"ע שההסבר הוא כך: דהנה כשהנער נעשה בר מצוה, אביו מברך עליו "ברוך שפטרני מעונשיו שלזה", כי עד עתה היה עונשו וחיובו על אביו, ועכשיו כשהגדיל נפטר אביו מעונשיו (כמובא במגן אברהם אורח חיים סימן רכה. ה), והנה ברכה זו שייכת רק כשחטא הבן, אבל אם יזכה נער את אורחו לשמור מצוות ד', אז אין מקום לברכה זו, כי גם עד עתה לא היה שום עונש על אביו בגללו. וזה שאמר יעקב אבינו בראותו קדושת בני יוסף וראה שלא טעמו טעם חטא מעולם, תמה ואמר "מי אלה" שאינן ראויין לברכה שמברך האב על בנו בהגיעו לגדלות - ברוך שפטרני. "ויאמר יוסף אל אביו", הגדיל עוד את צדקתם, כי "בני הם אשר נתן לי אלוקים בזה", פירוש במצריים מקור הטומאה, ואף על פי כן עומדים בצדקם.

מח.יד שכל את ידיו.

ביאר הרב מקוממיות ז"ל: שאחד שאל לאביו למה היה צריך יעקב להפוך את ידיו, היה יכול לומר תבוא לכאן ולכאן, ולמה היה צריך להפוך את ידיו. אלא היתה כאן מחלוקת בשיטות בעבודת השם, יעקב אבינו היתה לו שיטה שאם אני אוחז אחרת מהשני, אני הופך את עצמי ולא אומר לשני להתהפך, מכאן שצריך ללמוד לשבור את טבעך והרגלך אבל לא תכריח אחרים להשתנות, כמו שאומרים לפני הנחת תפילין של ראש ויד, כי היד הוא נגד הלב והראש הוא נגד המוח, ולזה בראש יש ארבעה בתים וביד שהוא כנגד הלב פרשיה ארוכה אחת. ולמה? כי אפילו אם במוח יש הרבה שיטות, זה אוחז כך וזה אוחז כך, כל אחד מותר לילך לפי שיטתו, אבל זה צריכים להכניס בראש שיש הרבה שיטות, ומותר ללכת כל אחד לפי שיטתו אבל בלב צריכים להיות אחד. הגאון ר' חיים מוואלוז'ין זצ"ל אומר היות ואם אני עומד מול החבר הרי שיד ימיני הוא נגד שמאלו ושמאלי נגד ימינו, והנה מעלות נקרא ימין והחסרונות נקרא שמאל, כשאני מסתכל על השני צריך לראות מיד את הימין, את מעלותיו, כמו 'שכל את ידיו' בימין שלי לראות את ימין שלו, לדון את כל האדם לכף זכות, ולחשוב אם אני הייתי עושה את זה כמה אלפי תירוצים היו לי, ואם חברך עשה את זה אין לך תירוצים עבורו להצדיקו.

מח.טז וידגו לרוב בקרב הארץ.

מסופר: בימי הצאר ניקולאי השני, הזמין אחד משריו שהיה צורר היהודים ידוע, אסיפת רבנים. וראשי המדברים היו הרה"ק רבי יצחק אלחנן מקובנה זיע"א, הרה"ק רבי חיים מבריסק זיע"א והרה"ק רבי אליהו חיים מייזל מלדז' זיע"א. אותו צורר אמר, יש ברוסיה עמים שונים, רוסים, פולנים, לאטביים ויהודים, בשום עם אין אתם מוצאים אנשים הגוזלים פת לחם איש מרעהו, חייטים, סנדלרים, חנוונים וכולם חיים בשלום ביניהם, ומוציאים פרנסתם. וכנגד זה, אצל היהודים, פותח יהודי אחד מאפיה, מיד פותח שני מאפיה מולו, פותח יהודי חנות, מיד נפתחות באותו רחוב עשר חנויות, והכל נאבקים ביניהם על הפרוטה. נענה רבי אליהו מייזל ואמר: מטבעו של בעלי חיים שאין הוא טורף את מינו, אין אריה טורף אריה, ואין זאב טורף זאב וכדו'. יש רק בעל חיים אחד הבולע את מינו, אלה הדגים. מפני מה? משום שלכל בעלי החיים, העולם פתוח לרוחה לפניהם, ויש בידם למצוא את פרנסתם בכל מקום, ואילו הדגים סגורים וכלואים בתוך המים, ואסור להם לצאת אל היבשה, כי יש בכך סכנת מות, ולכן הם בולעים זה את זה מתוך רעב. והוא הדין ביהודים, סיים הרב אליהו חיים. לפני הגויים פתוחה רוסיה כולה, מקוקאז ועד לסיביר והם מוצאים בכל מקום את פרנסתם. כנגד זה כלאה המדינה את היהודים בתוך תחום המושב, ומחוץ לתחום זה אסור להם לגור ולבחור ומה יעשו?

מח.כב ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך אשר לקחת מיד האמורי בחרבי ובקשת.

באונקלוס מתרגם: "בצלותי ובבעותי" – "בתפילתי ובקשת". מסביר הרה"ק בעל החידושי הר"ם ז"ע דהיינו, הדמיון בין חרב וקשת – לתפילה ובקשה היא: שהתפילה צריכה להיות חדה כחרב וקולעת כחץ...!

מח.כב ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך אשר לקחת מיד האמורי בחרבי ובקשת.

ותרגם אונקלוס "בצלותי ובבעותי". "ביאר מרן הגר"ז זצ"ל, שיש חילוק בין חרב לקשת, שחרב בעצמו הוא דבר שחותך והורג, אבל קשת החיצים בעצמם אין להם כח להזיק ואינן חדין כחרב, אלא הכח שבמרוצתן בחזקה בזה הן מזיקין, אבל חרב הוא חד ובנגיעה בה ניזוקין. והמשל בזה שיש ב' מיני תפלות. א. התפלה שקבעו אנשי כנה"ג תפלת שמונה עשרה. ב. התפלה שכל אחד ואחד מבקש על צרכיו מה שצריך. והחילוק ביניהם שבתפלת היחיד אמרו חז"ל ("ב"ב קטז, א) כל שיש לו חולה בתוך ביתו ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים. והיינו שרק חכם תפילתו נשמעת על תפלה פרטית, ולא כל אחד ואחד שיקבש יענה. וזהו שאמר כאן "בחרבי" - בצלותי, שצלותי הוא התפלה

הקבועה כמו שמונה עשרה, וזהו דומה לחרב שהתפלה בעצמה יש לה כח לפעול על תכליתה ואינה תלויה בגברא שמתפלל, כמו חרב שבעצמה היא מזיקה. "ובקשת" הוא בבעותי, והיא בקשה ותפלה פרטית של יחיד, והיא כמו קשת שרק הכח של מי שמותחה וזורקה בזה הקשת מזיק, ולכן רק אם המתפלל גדול הוא תפילתו נשמעת.

מטו. כי באפם הרגו איש

כשהופיע הספר "שמירת הלשון" להגה"ק בעל ה"חפץ חיים" זיע"א, ליגלג מאן דהוא מדוע דווקא "שמירת הלשון"? מדוע לא יכתוב על "שמירת האף"? שמע זאת ה"חפץ חיים" ואמר ברצינות: אכן גם על האף צריך לשמור, שכן גם בעקימת אף לאות זלזול ופסילה אפשר להרוג בן אדם, ככתוב "כי באפם הרגו איש".

מטז. לא יסור שבט מיהודה.

מסופר על הרה"ק בעל ישמח ישראל מאלכנסדר זיע"א שבהיותו פעם לרפואה באחד ממעיני הרפואה, בא לקראתו אדם אחד ושאלו, מדוע הכהן גדול בתפלתו ביוה"כ פ"ס סיים בלשון התרגום "לא יעדי עביד שולטן מדבית יהודה" הלא הוא מקרא מפורש? "לא יסור שבט מיהודה וגו'" וע"ז פ' התרגום כנ"ל ולא יעדי וגו' ומדוע בחר בלשון התרגום? השיב לו הרבי על אתר תיכף ומיד, הרי אז נכנס הכהן הגדול לקודש הקדשים, דאסור לשום אדם להיכנס עמו, והחזיק בימינו מחתת הגחלים, ובשמאלו כף הקטורת, א"כ לא הי' באפשרות לקחת עמו ג"כ ספר בידו, והרי אי' בחז"ל (גיטין ס') דברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרן בעל פה.

נ.ד.ה וידבר יוסף אל בית פרעה לאמר אם נא מצאתי חן בעיניכם דברו נא באזני פרעה לאמר אבי השביעני לאמר וכו' ועתה אעלה נא ואקברה את אבי ואשובה.

למה נצרך יוסף לשלוח שליחים לפרעה לבקש לצאת ממצרים? וכי אינו יכול לגשת בעצמו לדבר עימו? מתרץ הגר"ח קנייבסקי בספרו "טעמא דקרא" בשם אביו זצ"ל, שיוסף ידע שכיוון שיאמר לפרעה שברצונו לצאת ממצרים יאמר לו פרעה שאינו יכול לעזוב כי אין מי שימלא את מקומו, ואם יוסף יעזוב את ההנהגה אפי' לתקופה קצרה, יחרב ויתמוטט כל הנהגת המדינה, כי הוא אינו יכול לכלכל לבדו את מצרים. לכן התחכם יוסף, ושלח את אנשי בית פרעה שידברו עם פרעה בשליחותו, ולהם, יתבייש פרעה לומר שכל ההנהגה תלויה אך ורק ביוסף, ועל כרחו יסכים לשלוח ממצרים...

מעשה שהיה

רבנו הרמב"ם זיע"א (יומא דהילולא כ' טבת), שימש כידוע כרופאו האישי של מלך מצרים. הצלחתו היתה לצנינים בעיני שרי המלך, ובקנתם הסיתו את המלך שידיח את הרמב"ם וימנה תחתיו רופא מוסלמי ושמך כמון. "הלא רבי משה בר מימון יהודי הוא, ומדוע לא תיקח רופא מבני דתך?!", טענו באזניו השכם והערב, "מומחיותו של הרופא כמון אינה נופלת ממקצועיותו של היהודי". המלך שהכיר וידע כי מקנאה הם מדברים ומומחיותו של הרמב"ם גדולה לאין שיעור, התקשה לוותר על רופאו האישי והמסור, אך מנגד התקשה לעמוד בלחצם של השרים. החליט איפוא בלית ברירה לערוך מבחן מסוכן מאוד בין הרמב"ם לבין גדול הרופאים של הערבים. קרא המלך לשני הרופאים, והציב בפניהם אתגר מבעית: כל אחד מכם ינסה להרעיל את רעהו, ומי שיצליח להינצל מההרעלה ולהיות בחיים על ידי תרופה שיכין מבעוד מועד, אות הוא שהינו המומחה ביותר, והוא יהיה רופאי. כדי לבחור מי יהיה הראשון שישתה את הרעל של חברו, ערך המלך גורל, ועלה שהרמב"ם יהיה הראשון שישתה את הרעל. הרופא המוסלמי הלך לביתו, ועסק במשך שבוע שלם ברקחת רעל חזק ומהיר, סם מוות נורא, שגם אם ישקו את הבולעו בתרופות כהנה וכהנה כבר יהיה מאוחר מידי. ואילו הרמב"ם שם מבטחו בה', הכין סממנים מתאימים שיבטלו את הרעל, וציוה לתלמידיו שאחרי שישתה מן הסם, מיד ישיבוהו על הקרקע, כדי שדמו לא יזרום במהירות, והרעל לא יספיק להתפשט בגופו. מיד כשגופו במצב שכיבה, ישקוהו בתערובת שהכין בעוד מועד. היום המכריע הגיע, וכל תשובי מצרים היו במתח מי ישרוד את המבחן האכזר. שני הרופאים התייצבו לפני המלך ובידם סממניהם. כמון, הרופא המוסלמי, ניגש והושיט לרמב"ם את הסם הנורא שהכין. על פניו של הרמב"ם לא ניכרו כל סימני מצוקה. שפתיו מלמלו ארוכות תפלה חרישית, והוא לגם באחת את סם המוות. מיד אחרי שבלע את הנוזל, השכיבוהו לתלמידיו, והשקוהו מהתרופה שהכין בעצמו כדי לנטרל את הרעל. בחסדי שמים, כעבור יממה ומחצה התברר שכמו שהסם עשה את מלאכתו נאמנה, ואיים על חייו של הנשר הגדול, גם התרופה פעלה ועשתה את שלה. הרמב"ם התחזק והבריא. אחרי מספר ימים שב לעבודתו והיה כאחד האדם. עתה הגיע תורו של הרמב"ם להשקות את הרופא הישמעאלי מסם המוות שלו. בעתה אחזה בכמון, וכל גופו רעד כשעמד מול הרופא היהודי שניצל מן ההרעלה. הלא הוא ידע איזה רעל מסוכן נתן להשקותו, ונוכח לראות את תעצומותיו של הרמב"ם שהצליח לשרוד את הסם הקטלני. חששו היה נורא. מספר ימים קודם לכן כבר מילא את בטנו בתרופות וסממנים שונים ומשונים שיכינו את גופו להתמודד עם הרעל ההרסני של הרופא היהודי. דקות לפני המבחן, נכנס הרמב"ם למטבח שבבית המלך, נטל שני מלפפונים, שתי עגבניות, כמה פלפלים והרבה הרבה תבלינים. בלל הכל יחד והכין משקה שאינו מזיק כלל, אך מראהו היה איום, מפחיד ומרתיע. עם המשקה הזה נכנס הרמב"ם לפני המלך והשרים, והשקה את כמון. כשידיו מרטטות באימה וכל גופו רועד כענף נישא ברוח, בלע כמון את המשקה המפחיד ומיד לאחריו נטל גם הוא סם נגד רעלים. בידועו את ההרגשות והתופעות של ההרעלה, ציפה לתחושות קשות של צמרמורות וחולשה, אולם הפלא ופלא, הוא לא חש מאומה... כאילו לא בלע כל רעל. ההרגשות והתחושות הקשות שלא באו החרידו את הרופא כמון. הוא ידע

הוא ידע שהרמב"ם גדול מאוד בחכמת גוף האדם ובהשפעתם של הסממנים, ואמר בחשש למקורביו: "מסתבר שהמימוני ברוב מאכל נוסף, אולי בשר"... חכמתו, נתן לי סם שפעולתו איטית והוא ישפיע רק כאשר אוכל כמון פסק מלאכול בשר. הספקות שמא הרעל המתוחכם פועל בצירוף מזון מסוים לא נתנו לו מנוח, והוא נמנע גם מלאכול מוצרי מאפה. לאחר שראה שגם בשר ומאפה אינם גורמים להשפעת הרעל, החל להתנזר מחלב, אלא אם כן נחלב מול עיניו הפקוחות. שבוע ימים היה כמון חסר מנוח. קם ושכב, יצא אל הרחוב ושב אל ביתו, הקשיב לפעיונות לבו ומדד את אורך נשימותיו, האמין שעוד מעט קט תחל השפעת הרעל הסודי שכוחו כה עצום שהוא מתעתע ומשפיע רק אחרי תקופת זמן. כעבור אותו שבוע פגש הרמב"ם את כמון במסדרונות הארמון, והנה פניו חיוורות וגופו רזה עד שאך עור ועצמות ניכרים מעליו. "אמור נא לי" שאל את הרופא המצרי המהולל "הנכונה השמועה שחדלת כמעט מלאכול מרגיש?"... ולשחות? ואם אתה אכן שותה מעט חלב כיצד אתה באותו הרגע התעצם חיוורונו של כמון. פניו חוורו כלובן החלב והוא קרס תחתיו מתעלף. הרמב"ם גחן אליו וגילה שלבו עמד מלכת והוא מת. היה מלך מצרים מרוצה מתוצאותיו של המבחן. קרא לרמב"ם וביקש שיגלה את אוזניו ויתאר לו ממה מורכבת הרדום במשך שבוע ימים ורק אז נותן את אותותיו... היתה תערובת הרעל המיוחד בו השתמש, רעל מתוחכם "חלילה לי מעשות כדבר הזה" הפתיע הרמב"ם את המלך בתשובתו "לא הרעלתי אותו כלל ועיקר. לעולם איני משתמש לרעה בכישרון הרפואה שבורא העולם העניק לי במתנה. כח הרפואה שקיבלתי הוא כדי להחיות ולא כדי להמית". המלך חריש ותלה עיניים שואלות ברופאו הגדול. הרי כמון מת שבוע ימים לאחר ההרעלה". הוא מת על ידי עצמו" הסביר הרמב"ם במתק לשונו "מת משפיע. מת מפחד שוא"... בכוח הדמיון שפיתח בעקבות החרדה מפני ה'רעל' שאינו עתה הבין המלך עוד יותר כי לא רק רופא גדול הוא הרמב"ם כי גם חכם עצום, ומאז נישאו וגידלו על כל השרים אשר אתו. ולנו נותר לקח מן המעשה הזה להיזהר מן הדמיון השלילי, שיכול חלילה להביא את האדם הלוקה בו יותר מידי, עד לשערי מוות.

העלון מוקדש

לע"נ רפאל עמרם בן סעדה ז"ל. מזל בת רחל ע"ה. יצחק בן רחל ז"ל אברהם ישעיהו בן שמואל דוד ז"ל אליהו ישראל בן שמואל דוד ז"ל צביה בת נעמי ע"ה

לרפואת נעמי בת זיוה. להצלחת אבירים בן אסתר וב"ב. להצלחת אביחי יעיש בן ציון וב"ב

להארות והערות ולקבלת העלון נא
לפנות למייל
SH0813897@GMAIL.COM

עיצוב העלון: אברהם כהן בן שמחה
להצלחתו והצלחת בניו ביתו